

САРА ДЖІО

821.11(73)

Д41

С 1215654

Погляд
кохання

Розділ 7

4572 Саннісайд авеню

Мері почула дзвінок у двері й протяжно видихнула. Вона пожалкувала, що не скасувала зустріч із підрядником. Їй стільки треба було зробити до повернення Ілая. Чомусь деталі перепланування кухні здавалися майже безглуздими, коли наближалось повернення її чоловіка додому. Мері просто хотілося, аби будинок мав досконалий вигляд: ліжко застелено новими фланелевими простирадлами; його улюблений десерт, яблучний пиріг, готовий до запікання, а в морозилці — ванільне морозиво. Вони відкоркують пляшечку «Дім Периньон» 2002 року, яку їй подарувала клієнтка два роки тому. Звичайно, Ілай побачить кохання в її очах, кохання, за яким, вона знає, що він сумує. Він відмовиться від напруженого розкладу гастролей і зосередиться на роботі у студії звукозапису. Вони збудують для нього домашню студію на задньому дворі. Мері усміхнулася про себе й уявила, як вони дзвенітимуть келихами, а Ілай подивиться на неї так, як дивився зазвичай, — очима, сповненими любові. Їй просто необхідно знайти нове вбрання, щось приголомшливе. Можливо, червону сукню. Ілаю до вподоби червоний колір.

У двері знову подзвонили, і Мері пішла до передпокою.

— Доброго дня, — сказала вона чоловікові, який стояв на ганку. — Ви, мабуть, з компанії «Ріджвей Констракшн»?

— Так, — відповів він. Мері відразу завважила помітний італійський акцент. За мить вона майнула думкою у рік, який колись провела за кордоном у Римі, де танцювала ціліснічкі ночі з чоловіками на ім'я Діно та Джованні. — Мене звати Лука, — сказав він.

— Проходьте, — запросила Мері з усмішкою. Він мав спокійну непомітну вроду. Високий, з різкими рисами обличчя, але м'якими, добрими карими очима. — Ви, найімовірніше, з Італії?

— Правильно. — Лука прибрав пасмо волосся за праве вухо. Воно було кучерявим і неслухняним, тому за вухом не втрималось і знову впало йому на око. — Я живу тут лише два роки.

Мері усміхнулася тому, як він недоладно будував речення.

— Що ж, сподіваюсь, вам припав до душі Сіетл.

— Ще б пак! Чудове місто, — сказав він. — В Італії я виготовляю шафи. І тут займаюся шафами. Я роблю те, що люблю.

— Я теж, — сказала Мері. — Ми — щаслива меншість. — Вона вказала на кухню. — Отже, я пояснила Ріджвею, що покажу вам тут усе сьогодні, а робота має розпочатися наступного тижня. Розумієте, мій чоловік повертається додому завтра, і я хотіла б, аби ми провели трохи часу разом, перш ніж усе тут буде розтрошено. Гадаю, буде багато пилу.

— Звичайно, — швидко сказав Лука. — Я розумію.

Мері провела його на кухню, і вони разом стали біля каміна. Коли вони придбали будинок, Ілаю не сподобалась ідея каміна на кухні. «Він тільки місце займатиме», — сказав він. Але Мері припало до вподоби, що в каміні потріскували б поліна під час готування вечері.

— У моєї мами в Італії був камін у кухні, — сказав Лука. — Для мене це спогади.

— У моєї бабусі теж був камін у кухні, — згадала Мері, — у старому фермерському будинку в Скайгіт-Веллі. Протягом холодної зими та дощової весни вона підтримувала вогонь у каміні. Нам із сестрою подобалося сидіти біля вогню та грітися, доки бабуся готувала їжу.

Лука поставив сумку на кухонний стіл і дістав креслення нової кухні.

— Це, мабуть, якась помилка, — сказав він. — На цьому плані немає каміна.

Мері кивнула.

— Мій чоловік хотів його прибрати. — Вона говорила дуже переконливо, ніби намагалася переконати себе. — Нам потрібен простір біля тієї стіни для великого холодильника, — сказала вона. — На жаль, для старого каміна там не залишається місця.

Лука кивнув. У кишені Мері задзвонив телефон. Вона подивилася на екран.

— Вибачте, — сказала вона. — Це мій чоловік телефонує з Нью-Йорка. Треба відповісти.

— Усе гаразд, — сказав Лука й повернувся до вивчення креслення.

Мері вийшла до вітальні.

— Привіт, Ілає!

— Привіт, красуне, — сказав він. Йй було до вподоби таке звернення.

— Я так сумую за тобою, — сказала Мері. — Не можу дочекатися завтрашнього дня, коли ми нарешті побачимось.

У слухавці запанувала тиша, і Мері навіть подумала, що дзвінок зірвався.

— Щодо повернення додому, — нарешті сказав Ілай. — Мені доведеться залишитися тут ще на кілька тижнів. Квитки на всі мої концерти були розпродані, тому мій менеджер хоче, щоб я залишився тут ще на якийсь час, можливо, продовжимо турне східним узбережжям.

— Але я... Я гадала, що ти повертаєшся завтра, — сказала Мері тремтливим голосом. — Я так за тобою сумую. Ця відстань вбиває мене.

— Я знаю, красуне, знаю. І я буду вдома одразу після цього турне. Нам знадобляться гроші на ремонт кухні й не тільки.

Мері подумала про Луку на кухні, який вивчав креслення, які вона могла б запросто кинути в камін і спалити.

— Добре, — майже механічно сказала вона.

— Дякую за розуміння, — сказав він. — Я зателефоную тобі пізніше.

— Звичайно.

Приголомшена, Мері довго стояла у вітальні. Вона зронила сльозу, коли подивилася на камінну полицю, де стояла їхня з Ілаєм весільна фотографія в рамці. Мері озирнулася, коли почула кроки позаду себе. Лука стояв біля входу до вітальні. Вона майже забула про його присутність.

— Вибачте, я не завадив?

Тильним боком долоні вона змахнула зі щоки сльозу.

— З вами все гаразд? — запитав Лука, підходячи до неї. Його очі були великі й сповнені занепокоєння. Вона вперше помітила шрам під його правим оком.

— Так, — швидко відповіла вона. — Зі мною все гаразд.

— Сядьте, — сказав він.

Вона кивнула.

— Чому ви плакали?

Ще одна сльоза потекла їй щочкою, і цього разу Мері не намагалась її приховати.

— Мій чоловік не повернеться додому завтра.

Лука кивнув, наче зрозумів. Але це було не так. Цей світ був заскладний для його розуміння. Ось жінка, вродлива жінка, а її чоловіка немає поруч. Наречена Луки вчинила так само чотири роки тому. Вона увійшла до кафе у світло-блакитній сукні, повідомила, що кохає іншого, і розбила його серце. І серце Луки досі розбите.

Він нічого не сказав. Немає слів, які могли б її утішити, а крім того, навіть якби вони були, він знав, що не міг би зв'язати їх разом у речення, яке було б добре зрозумілим, а тим більше мало б значення для неї. Тож він сів поруч із нею на диван і запропонував їй те єдине, що міг дати: свою присутність. На стіні цокав годинник. Іншим разом вони обговорять плани перебудови кухні.

— Вибачте, — сказала Мері та швидко підвелася. — Ви, мабуть, гадаєте, що я причинна.

— Причинна? — здивовано перепитав він.

Вона всміхнулася.

— Божевільна.

Лука усміхнувся.

— Ви не божевільна, ні.

— Що ж. — Вона потягнулася за серветкою з коробки на столику. — Можливо, ви зможете зайти завтра. Тоді я вже зберуся з думками.

— Звичайно, — сказав він. — Завтра.

Це слово лунало у вухах Мері ще довго після того, як Лука пішов. Завтра. Завтра. *Завтра*. Річ у тім, що в голосі Ілая телефоном вона почула сумніви, вагання. І хоча нещодавно завтрашній день Мері видавався яскравим, тепер їй доводилося вдивлятися в темряву, аби щось розгледіти.

Розділ 8

12 лютого 2013 року

Темні вологі хмари нависли над ринком Пайк-плейс, і я відчула мряку на своєму обличчі, коли йшла до квіткової крамниці. Дорогою я завітала до пекарні Елейн, аби привітатися з подругою та придбати круасан із шоколадом.

— Привіт, люба, — сказала вона з-за прилавка. Її очі здавалися трохи втомленішими, ніж зазвичай. Під ними залягли темні тіні. Вона схудла, щонайменше на два кілограми. Чи не захворіла вона?

— Не забувай їсти, — сказала я з усмішкою. — Ніхто не любить кістлявих пекарів.

Елейн вимушено усміхнулася і поправила волосся, зібране у хвіст.

— У мене останнім часом нема апетиту. — Вона витримала довгу паузу, потім подивилася на мене, похитала головою і знову заговорила: — Утім, є дещо, про що я хотіла б поговорити. — Вона вказала на столик у кутку. — Можеш посидіти зі мною хвилинку?

— Звичайно, — погодилась я. Вона взяла два шоколадні круасани, і я пройшла слідом за нею до столика. Приміщення пекарні було прикрашене рожевими та червоними сердечками, і я згадала, що День святого Валентина настане за два дні.

Ми сіли, і Елейн зітхнула.

— Здається, що я довгий час перебувала у сплячці.

САРА ДЖІО

американська письменниця,
журналістка та радіоведуча.

Твори цієї авторки є бестселерами за версіями *The New York Times*, *USA Today*, *The Oprah Magazine* й перекладені більш як 25 мовами. У видавництві «Віват» вийшли друком такі її книжки: «Ожинова зима», «Фіалки в березні», «Остання камелія», «Я кохатиму тебе завжди» та ін.

За рік до свого тридцятиріччя Джейн несподівано отримує таємничого листа, в якому йдеться про те, що вона має унікальний дар — бачити кохання. Низка дивовижних подій змушує її повірити, що це дивне послання не жарт. Хай там як, а до наступного дня народження дівчина має безпомилково визначити шість типів кохання. Але от біда — як їй розпізнати любов у чужих серцях, якщо вона сама її ще не відчувала? Джейн тримає квіткову крамницю і впевнена, що квіти можуть багато розповісти про людей, про почуття. На героїню цієї доброї, щирої історії чекає захопливий рік, аби дізнатися, що таке кохання...

Джіо стала однією з найбільш читаних американських авторок.

Woman's World

ISBN 978-617-17-0648-4

інтернет-магазин

vivat.com.ua

Vivat
ВИДАВНИЦТВО